

Strikketøjer og førte Faddersladder over Gaden, — og hun følte en bestandig større og større Ulyst til at komme i nogen somhelst Berøring med sine forrige Byesfæller.

I Forældrehuset fandt hun Faderen ene hjemme.

I sort-hvide Uldskjorteærmer, strikkede Underbukser og med en lodden Hue trykket dybt ned paa sin stride Haarmanke sad den gamle Mand og smaasov i en Armstol ved Sengen inde i det lille halvmørke Sovekammer, omkredset af en stor Fluesværm, der ved hendes Indtrædelse spredte sig summende omkring i Stuen.

„Er det dig, Hansine?“ sagde han og løftede de hvide Bryn højt op over sine blinde Øjne.

„Hva'? Kommer du alene? Hvor er Emanuel?“

„Han havde ikke Tid i Dag. Jeg skulde hilse Jer fra ham. Han kigger herind i Ugens Løb,“ sagde han.

„Naa saadan. Ja, ja, Mutter kommer straks. Hun gik bare et Jav ind til Sørensen for at hente Avisen. Der skal nok staa en stor Tale deri af Bærre. Har Emanuel ikke snakket om det?“

„Nej, jeg tror ikke, han læste Avisen i Dag.“

„Han gi'er dem nok ordentlig paa Klapperne, gør Bærre — efter hvad jeg har hørt sige. Men det er, som det skal være. Det er ikke for meget